

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobkyně: M. A.**, zastoupena Mgr. Radimem Strnadem, advokátem, se sídlem Příkop 8, Brno, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 24 Az 431/2004 - 27 ze dne 5. 9. 2005,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobkyně, advokátu Mgr. Radimu Strnadovi, **se nepřiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 17. 5. 2004, č. j. OAM - 6677/VL - 11 - P11 - 2003, nebyl žalobkyni udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Zároveň žalovaný rozhodl, že se na žalobkyni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona. Správní orgán dále uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení azylu jsou potíže s neznámými osobami, které žalobkyně měla v Ruské federaci a snaha legalizovat pobyt na území České republiky.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podala žalobkyně v zákonné lhůtě žalobu, kterou napadla rozhodnutí správního orgánu v celém rozsahu výroku o neudělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu a o nevztažení překážky vycestování podle § 91 téhož zákona. Žalobkyně namítla porušení ustanovení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (správní řád), neboť podle jejího mínění se žalovaný žádosti o udělení azylu nezabýval odpovědně a svědomitě, nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci, napadené rozhodnutí není v souladu se zákony a nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, žalovaný se nevypořádal se všemi důkazy a nevedl azylové řízení tak, aby posílil důvěru žalobkyně ve správnost rozhodování. Tato obecná tvrzení žalobkyně nijak dále nerozvedla. Dále žalobkyně namítla porušení ustanovení § 12 a § 91 zákona o azylu s tím, že podle jejího mínění splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 citovaného zákona, resp. minimálně podmínky pro vztažení překážky vycestování podle § 91 téhož zákona. V souvislosti s tím odkázala po stránce skutkové na svoji žádost o udělení azylu v České republice, protokol o pohovoru a ostatní spisový materiál žalovaného. Žalobkyně dále uvedla, že z Běloruska odjela, aby se vyhnula opakovanému násilí ze strany neznámých osob vůči její osobě v době jejího pobytu v Rusku. Zdůraznila, že Rusové i kriminální živly se mohou volně pohybovat mezi Ruskem a Běloruskem, takže by se z tohoto důvodu v Bělorusku před jejich pomstou neschovala. Do země původu - Běloruska se žalobkyně nechce a nemůže vrátit, protože jí tam hrozí podle jejího mínění nové pronásledování, které by učinilo její život opět nesnesitelným, a z důvodu obav o vlastní život. Žalobkyně navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

O žalobě rozhodl Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 5. 9. 2005, č. j. 24 Az 431/2004 - 27, tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobkyni uplatněné důvody nelze podřadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze azyl udělit a žalobkyně tak nesplnila zákonné podmínky pro jeho přiznání a rovněž nebyly shledány žádné překážky vycestování do země původu.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Ostravě podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) dne 15. 9. 2005 kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Rozsudek byl žalobkyni doručen dne 15. 9. 2005, kasační stížnost byla podána osobně u krajského soudu dne 26. 9. 2005. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatelka je zastoupena advokátem, jenž jí byl k její žádosti ustanoven pro řízení o kasační stížnosti usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 11. 2005, č. j. 24 Az 431/2004 - 49.

Jako důvody kasační stížnosti stěžovatelka výslovně uplatnila důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky Krajským soudem v Ostravě týkající se interpretace a aplikace ustanovení § 2 odst. 6 a § 12 zákona o azylu. Stěžovatelka dále provádí výklad pojmu pronásledování a ustanovení § 12 zákona o azylu s tím, že toto ustanovení je nutno interpretovat v souvislosti s ust. § 2 odst. 6 tohoto zákona, a odkazuje na judikaturu Vrchního soudu v Praze a současnou rozhodovací praxi. Dále cituje obsah článku 65 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydané Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky v Ženevě v roce 1992. Podle mínění stěžovatelky soud při přezkumu napadeného rozhodnutí chybně posoudil právní otázku týkající se interpretace pojmu pronásledování, což mohlo vést k nesprávnému posouzení

závěru správního orgánu, zda stěžovatelkou uváděné skutečnosti mohou svědčit o tom, že obavy z pronásledování ve smyslu ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu jsou odůvodněné. Ze shora uvedených důvodů proto stěžovatelka navrhuje napadené rozhodnutí zrušit, a současně požádala o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti, a dále o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, což odůvodnila toliko odkazem na ustanovení § 107 s. ř. s.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Ostravě. Uvádí, že jak rozhodnutí správního orgánu, tak i rozhodnutí krajského soudu byla vydána v souladu s právními předpisy, a odkazuje na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatelky učiněné ve správním řízení, a na vydané rozhodnutí. Kasační stížnost považuje za nedůvodnou, stejně tak i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka výslovně uplatnila stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že Krajský soud v Ostravě při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který správně po právní stránce posoudil a zabýval se všemi výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu a shodně s tímto soudem má za to, že stěžovatelkou uváděné důvody pro udělení azylu, a to jak v řízení před správním orgánem, tak potom obdobně i v řízení před soudem, nelze zařadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze podle zákona o azylu žadateli azyl udělit, anebo jinak řečeno, na jehož základě je na udělení azylu právní nárok. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak Krajský soud v Ostravě právní otázku v předcházejícím řízení posoudil správně. S námitkami stěžovatelky se Krajský soud v Ostravě náležitým a vyčerpávajícím způsobem v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal.

Ostatně stěžovatelkou uváděné důvody, tedy potíže s neznámými osobami, které žalobkyně - státní příslušnice Běloruska měla v Ruské federaci, není důvodem, který je podřaditelný pod ustanovení zákona o azylu, neboť uváděné problémy nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy její rasou, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině, či zastávanými politickými názory.

Obecné tvrzení o pronásledování, bez prokázání existence takového pronásledování, za situace, kdy jednání soukromých osob na území Ruské federace bylo motivováno snahou získat neoprávněný majetkový prospěch a stěžovatelka svou situaci mohla vyřešit odjezdem do Běloruska a popisované potíže nelze přičítat státním orgánům země původu, nelze podřadit

pod zákonem vymezené důvody udělení azylu, neboť uváděné skutečnosti nejsou důvodem pro udělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu. Na žadatelku se v tomto případě nevztahuje ani překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Žalovaný správní orgán i Krajský soud v Ostravě postupovaly správně, když důvody uplatňované stěžovatelkou neshledaly jako důvody k udělení azylu a podle toho rozhodly.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se Krajský soud v Ostravě nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatelka, která neměla v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Stěžovatelce byl usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 11. 2005, č. j. 24 Az 431/2004 - 49, pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Protože v dané věci nebyly provedeny ustanoveným advokátem žádné úkony, jak vyplývá z obsahu soudního spisu, a nebyly tak naplněny zákonné předpoklady pro přiznání odměny ve smyslu platné právní úpravy dané vyhláškou č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, bylo rozhodnuto, že ustanovenému zástupci stěžovatelky, advokátu Mgr. Radimu Strnadovi, se nepřiznává odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti, jak uvedeno v bodě III. výroku tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. února 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu